

Urgell assisteix a l'Assemblea de Càritas Catalunya

► Els representants de les Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya es van reunir a Barcelona. L'Assemblea va estar presidida pel Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach. Del nostre bisbat, es van fer presents el Director, Sr. Josep Casanovas, i el Delegat episcopal, Mn. Jaume Mayoral. Com a primer punt del dia, es va fer un homenatge a la Presidenta de Càritas Catalunya en aquests darrers deu anys, la Sra. Carme Borbonès, que per motius personals havia presentat la renúncia, acceptada pels Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

La Presidenta de Càritas Catalunya en aquests darrers deu anys, la Sra. Carme Borbonès, que per motius personals havia presentat la renúncia, acceptada pels Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

GLOSSA

Pares, avis... sembradors!

Em comentava amb emoció un senyor gran, superats els vuitanta anys, que guardava com un preuat record de la infantesa la figura de l'avi, que solia dirigir cada vespre el rés del rosari tot passejant per la sala gran de la masia on vivia i on els néts passaven l'estiu. En algunes ocasions, abans de començar, comentava els misteris —goig, dolor o glòria— que contemplarien aquell dia en una improvisada catequesi. El testimoni de fe i pregària de l'avi, el rosari resat en la comunitat familiar, els seus ensenyaments, esdevingueren llavor de fe i de fidelitat a Déu, que arrelaren en el cor d'aquell nét que avui, també avi, després d'una vida viscuda amb el desig de seguir Jesús, procura ser-ne referent per als petits de la seva família.

Una religiosa gran, també de més de vuitanta anys, m'explicà que els ensenyaments familiars que la iniciaren en la fe en la infantesa i el testimoni dels avis i dels pares li van donar una gran confiança en Déu, a qui ja llavors sentia proper —com proper era per a aquells que li'n parlaven— i que pensava que l'ajudava a l'hora de discernir com fer les coses, prenent com a referent el que

Jesús deia i feia en els textos evangèlics més elementals, que eren els que coneixia, explicats en l'àmbit familiar. Considera que aquest sentiment de proximitat sempre l'ha acompanyat i l'ha ajudat a configurar el seu seguiment de Jesús.

Quan aquestes persones evoquen els records d'infantesa i la seva iniciació en el coneixement i seguiment de Jesús per la paraula i el testimoni dels pares i dels avis, estan fent present allò del «Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob», perquè les seves evocacions afectuoses diuen: «Crec en Déu, en el Déu dels meus pares, el Déu dels meus avis». La família esdevé així una autèntica església domèstica, comunitat integrada en la vida de l'Església, espai evangelitzador. «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembla la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com» (Mc 4,26-27). ¿No sentiu la crida a ser sembradors, l'intens desig que, si Déu vol, uns néts ja molt grans us recordin dient: «El meu avi, la meva àvia..., ells em van fer Déu molt present i proper»?

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

En comunió amb el Papa, Successor de Sant Pere (i II)

Continuem la reflexió sobre l'amor i obediència al Sant Pare, en la vida de l'Església, i continuem preguntant pel Papa Francesc, el que fa el número 266 dels Successors de l'apòstol Pere, units a ell, com sempre fem quan celebrem l'Eucaristia i sabent que el Papa «presideix la caritat de totes les Esglésies», com afirmava Sant Ignasi d'Antioquia.

Avui ens centrem en les **facultats de govern i de guiatge del Papa**, sempre al servei de la unitat i la caritat. El govern que exerceix està al servei del seu ministeri d'unitat i de suprem pastor de l'Església. Així, el Papa té la facultat de realitzar els actes de govern eclesial necessaris o convenients per al bé de l'Església. Entre aquestes funcions estan, per exemple, nomenar, traslladar i donar el mandat per ordenar bisbes o confirmar-ne l'elecció, establir diòcesis o altres estructures pastorals per a l'atenció dels fidels, promulgar lleis per a tota l'Església, aprovar instituts religiosos supradiocesans, etc.

I el Papa governa de diferents maneres, segons les circumstàncies i els temps. El primat del Papa no va ser obstacle per a la unitat dels cristians durant el primer mil·lenni. La primacia del bisbe de Roma va ser reconeguda per tots des del principi; els primers testimonis documentals es remunten al segle I, quan l'Església de Corint va recórrer al Papa Sant Climent perquè dirimís unes disputes internes. Les aclamacions a la carta dogmàtica enviada pel Papa Lleó el Gran al Concili de Calcedònia (451) —«Pere ha parlat per boca de Lleó!»— testimonien fins a quin punt el primat pontifici era garantia per a tots els cristians, occidentals i orientals, de la unitat en la fe. Van ser fets posteriors els que van motivar la ruptura de la unitat, primer a Orient, amb el cisma de 1054, i després a Occident, amb la Reforma protestant, que comença el 31 d'octubre de 1517, a Wittenberg, Saxònia (Alemanya), quan Luter va clavar les seves 95 tesis a la porta de l'Església de Tots Sants. Per això Sant Joan Pau II va encoratjar tots els cristians a posar la mirada en el primer mil·lenni, a fi de trobar camins per a superar les divisions eclesials.

El Papa pot sempre intervenir per mantenir la unitat de la fe i la comunió eclesial. Però les formes concretes d'exercir la seva autoritat poden variar en cada moment històric segons ho exigeixi el bé de l'Església. Per dissipar les reserves dels no catòlics cap al primat papal, Sant Joan Pau II es va referir, en l'encíclica sobre l'ecumenisme *Ut unum sint* (1995), a la necessitat de «trobar una forma d'exercici del primat que, sense renunciar de cap manera a l'essencial de la seva missió, s'obri a una situació nova» (n. 95). I va prendre la decisió inaudita de demanar suggeriments fins i tot a les comunitats cristianes no catòliques, convidant «tots els pastors i teòlegs de les nostres Esglésies perquè busquem, per descomptat junts, les formes amb què aquest ministeri pugui realitzar un servei de fe i d'amor reconegut pels uns i altres» (n. 95). El Papa Francesc ho està reprenent amb força. Catalunya sempre s'ha distingit per un gran amor al Papa i a la Seu de Pere, des dels inicis, a l'Edat mitjana, i arribant al segle XIX quan, desposseït el Papat dels seus béns, els Bisbes de Catalunya, amb el venerable Josep Torras i Bages al capdavant, feren molt per ajudar-lo econòmicament en la seva nova situació. Avui tota l'Església té el deure de pregar pel Papa i ajudar-lo, perquè pugui realitzar la seva missió a favor de l'Església Universal, al servei de la Pau a la terra, i per implantar la justícia i la solidaritat envers els més pobres.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **FRANCESC GRANÉ**

Creure i saber

La revista digital *Creure i saber* del Col·lectiu de Professors Universitaris Cristians, amb el suport del Centre Edith Stein, és «un projecte humil i en construcció, que vol anar reunint professors universitaris i alumnes amb ganes d'anar donant raó de la seva experiència humana i creient». Mar Galceran i Francesc Grané en són els directors.

Què es proposa *Creure i saber*?
Aprofitar l'experiència i el saber de diferents professors universitaris, especialment els més joves, per ajudar a anar discernint en què consisteix i com s'expressa l'experiència cristiana entre un col·lectiu que té la seva feina, precisament, en el debat cultural.

A qui s'adreça la revista?
A persones amb set d'autenticitat, de viure una vida on el seu projecte vital no és únicament el seu ego, el cultiu de la seva vanitat. Hi ha una recerca d'autenticitat vital que no troba en el llenguatge religiós l'expressió de la seva experiència ni de la seva recerca. La nostra feina és, com fan tants altres, ajudar a crear ponts. Amb un cristianisme no situat en el prejudici ni en les qüestions morals, sinó en la proposta, el vincle, la integració: en la comunió.

Dieu que és un projecte «en construcció». Per què?
Vam iniciar *Creure i saber* amb l'intent d'explicar, traduir, el contingut del què creiem els cristians, el Credo, a partir de les aportacions que ens fan avui les diferents ciències i amb un llenguatge d'accés directe. Són molts els cristians i les cristianes que estan fent aquest esforç. I volem que la revista es vagi fent entre tots, donant veu a persones que viuen amb seriositat la seva vida de recerca humana i universitària.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels nuvis

Déu meu, ajuda aquesta parella a ser un sol cor, ple d'amor. Dóna'ls una vida en què puguin ser un sol cor

en la joia i en el dolor, en la salut i en la malaltia.

Dóna'ls amor pels fills que tindran i fes que a casa seva hi hagi sempre una porta oberta per al pobre.

Ensenya'ls, Senyor, a pregar junts perquè puguin estar ben units.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

La eficaz terapia del perdón

La mejor vía terapéutica que puedo recomendarle como médico para conseguir el saludable propósito de liberación del resentimiento es la del perdón. Por esto, en el último capítulo

de mi libro doy algunos consejos de cómo ejercitar el perdón. Recetas, amigo lector, para cualquier situación familiar por más conflictiva que se presente. Porque, en el fondo, no le dé muchas vueltas: es imposible ser feliz si no perdonamos a los demás.

Al guardar resentimiento le estamos concediendo a otra persona la potestad de restringir nuestra felicidad. Al romper con el resentimiento y optar por el perdón recuperamos la libertad, porque, si no perdonamos, seguimos atados al ofensor y al daño que nos hizo (resentimiento).

«Perdonar es la única acción que no es reacción, sino un acto inédito e inesperado, no condicionado por el acto que lo ha provocado», nos puntualiza la filósofa alemana de origen judío que sufrió la dictadura nazi Hanna Arendt.

Mi amigo, el también filósofo Francesc Torralba, aún apunta más alto en la acción de perdonar, cuando nos informa de que «perdonar es propiamente una prerrogativa de Dios. Cuando una persona perdona de corazón, cuando se libera de todas las ataduras que le impiden dar este paso, hay una chispa de divinidad que prende en su ser».

Decía un autor que «el resentimiento es una autointoxicación psíquica, un envenenamiento de nuestro interior que depende de nosotros mismos». En esta misma línea se expresaba el filósofo alemán Max Scheler en un minucioso estudio sobre el resentimiento, cuando decía: «Es una intoxicación sentimental.»

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El fariseísmo

Sorprende la manera de actuar de Jesús, porque no se aleja de los que en su sociedad eran considerados impuros. Todo lo contrario: se relaciona abiertamente con publicanos y pecadores, para escándalo de los fariseos (Mt 9, 10-11).

Su actitud nos enseña a valorar la potencia del bien. La auténtica batalla se libra no sólo protegiéndonos del posible contagio del mal, sino expandiendo el bien. Cuando Jesús es tocado por la hemorroísa, no se contagia él, sino que sana ella (Mt 9, 20-22).

Jesús nos invita a fijarnos en lo interior (Mc 7,15). Por eso crítica con dureza la hipocresía de los fariseos, que estaban obsesionados por su imagen externa y desatendían lo interior. Jesús lo compara con un sepulcro blanqueado por fuera y lleno de inmundicia por dentro (Mt 23,27).

En este contexto, la imagen del sepulcro de Cristo adquiere un significado muy especial. Allí donde los convencionalismos indican que hay impureza —el cadáver de un ajusticiado—, se manifiesta la máxima pureza —la resurrección— y, en vez de estar cerrado a cal y canto para no contaminar, se abre al mundo para irradiar vida.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

6. ■ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat. Sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimarts (□ Urgell) [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu. Sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dimecres [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dijous [Gn 44,18-21.23b-29;45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15]. Mare de Déu Reina de la Pau. Sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Divendres [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dissabte [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes. Sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ † Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 (o bé: Ef 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

▶ Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «¿D'on li ve tot això? ¿Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía:

«Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor." Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

▶ Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

▶ Lectura de la segunda cara del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 12,7-10)

Hermanos: Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio. Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.»

Por eso, muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es ésa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es éste el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? ¿Y sus hermanas no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos del contorno enseñando.

La Santa Faz. Pintura sobre taula atribuïda a Juan de Flandes (Cartoixa de Miraflores, Burgos)

COMENTARI

El pecat és rebutjar el Crist

Es evangelistes no han buscat minimitzar els fracassos de la predicació de Jesús. Jesús fracassa fins i tot davant els seus. Entusiasmats pel seu ensenyament i per les seves obres, molts han vist en ell un home excepcional. D'altres, tanmateix, s'han qüestionat d'on venia la seva saviesa i els seus poders extraordinaris, l'autoritat del seu ensenyament... Però queden sorpresos davant la reacció negativa dels seus convilatans de Natzaret. Per a ells, Jesús era tan sols el fuster a qui li havien fet encàrrecs. Aquesta proximitat humana feia que se'ls fes difícil de percebre la seva divinitat.

Per això allí no va poder fer cap miracle. Creure en el Déu llunyà és més fàcil que trobar el Déu pròxim. En la proximitat tot esdevé concret, homes i coses: tenen un nom i necessiten un espai. Hem de creure que Crist se'ns fa trobadís en la paraula i en el sagrament, en el qui seu al meu costat, en l'església, pel carrer, en la nostra pròpia casa...

L'experiència del rebuig de la Paraula és una de les constants en la missió dels profetes, com veiem en Ezequiel, Pau o en el mateix Jesús. La crisi, el dubte, el fracàs, la feblesa, ens fan veure que no ens hem d'espantar davant les reaccions contràries dels altres homes ni dimitir fàcilment de la nostra missió: portar el goig de l'Evangeli a les perifèries del nostre món.

Déu vol que proposem la veritat de l'Evangeli, no que la imposablem.

Déu, sempre imprevisible, es proposa i es revela mitjançant uns instruments i en els moments més impensats. La seva oferta de salvació no està lligada a fórmules fixes, sinó als instruments més fràgils, a través dels quals brilla més bé que, malgrat les nostres febleses, tenim dintre nostre la força del Crist: «M'agrada ser feble. Quan sóc feble, és quan realment sóc fort» (segona lectura).

El cristià pot dir amb sant Pau: «Gràcies a les meves febleses, tinc dintre meu la força del Crist.»

Ignasi Ricart, claretia

**«Pregària del cor»
al Santuari de Núria**

«La pregària del cor» va ser un recés convocat a les instal·lacions del bisbat al Santuari de Núria el 23 de maig. Va ser conduït per Aleix Bonfill, col·laborador de la pastoral del Santuari juntament amb la seva esposa Elisenda. Van assistir-hi set persones d'entre 24 i 46 anys, vingudes totes especialment per a l'ocasió. Després de la benvinguda i la introducció, els participants van mantenir un clima de silenci durant tota la jornada per tal d'afavorir l'aprofundiment en la pregària. Al llarg del dia, es van intercalar estones de quietud en les quals repetien l'oració de Jesús interiorment «Jesús, Fill de Déu, Salvador, tingues compassió de mi, que sóc un pecador!», i d'altres en què es feia en grup i de forma més dinàmica.

En les poques estones lliures que hi va haver, els participants van poder visitar la Basílica de la Mare de Déu i donar un tomb pels entorns propers al Santuari.

**Mons. Vives participa
en el V Seminari d'Estudis laicals
a Sevilla**

A la seu del centre d'estudis del Seminari Metropolità del Seminari de Sevilla, el dijous 28 de maig i dins el marc del V Seminari d'Estudis laicals, que organitza anualment l'Arxidiòcesi de Sevilla, a través de la Delegació d'Apostolat Seglar, coordinat per la «Hermandad Obrera de Acción Católica» (HOAC) i Regnum Christi amb la col·laboració de la Fundació Universitat Loyola Andalusia, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va impartir una conferència sobre el recent document dels Bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola «L'Església, servidora dels pobres». Presidí l'acte l'Arquebisbe de Sevilla, Mons. Juan José Asenjo i el Delegat d'Apostolat Seglar de l'Arxidiòcesi de Sevilla, Sr. Enrique Belloso i hi van assistir representants de moviments d'Acció Catòlica com la HOAC, Consagrats del Regnum Christi, Moviment dels Focolars, Neocatecumenals, i d'altres, així com una nombrosa representació de sacerdots, laics i consagrats.

L'Escola Diocesana fa el seu tancament del curs 2014-2015

Dissabte dia 13 de juny es va clausurar a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer el curs 2014-2015 de l'Escola Diocesana de Formació Permanent (EDFP) del Bisbat d'Urgell. Presidí l'acte de clausura l'Arquebisbe Joan-Enric acompanyat del Vicari de Pastoral i Director de l'EDFP, Mn. Antoni Elvira.

L'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat aplega quinzenalment i de forma fidel a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer una quarantena de participants en els dos cursos que s'ofereixen: el Curs Bàsic, centrat enguany en l'Antic Testament, i el Curs d'Aprofundiment que enguany ha versat sobre l'Espiritualitat cristiana, analitzant els diferents moviments espirituals que conformen la tradició catòlica.

Amb el lliurament dels diplomes i els certificats d'assistència per part del Sr. Arquebisbe va tenir lloc la revisió del curs per part dels participants de l'Escola que varen manifestar al Sr. Arquebisbe el seu agraïment per l'oportunitat que significa en les seves vides formar-se i fer comunió diocesana entre els participants.

Posteriorment va tenir lloc l'acte central de la Jornada amb la celebració de l'Eucaristia d'acció de gràcies a la Capella del Centre d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer presidida pel Sr. Arquebisbe. A la seva homilia l'Arquebisbe Joan-Enric animà els participants a valorar l'EDFP com un moment intens de formació en les seves vides i agrair el que els professors els han anat ensenyant al llarg d'aquest curs que cloïa. En la festa litúrgica de l'Immaculat Cor de Maria, Mons. Vives exhortà a viure amb intensitat aquesta bella devoció i que com a cristians sempre estiméssim molt a Maria, la Mare del Cel, la Immaculada, que «guardava tots aquests records en el seu cor i els meditava». També va demanar als alumnes de l'Escola que comunicuessin l'alegria i l'experiència viscuda a l'EDFP a altres.

L'Arquebisbe al final de la Jornada anuncià també el programa per al proper curs 2015-2016 que, a petició dels participants, continuarà amb el Curs Bàsic, centrat en el Nou Testament i el Catecisme de l'Església catòlica, i el curs d'aprofundiment que tindrà per temes dos grans blocs: la Litúrgia i la Doctrina Social de l'Església.

Reunió del Consell de Pastoral Diocesà

Dissabte dia 6 de juny a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell tingué lloc la darrera reunió del curs del Consell Pastoral Diocesà presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i pel Secretari del Consell, Sr. Adolf Tugues.

Durant la sessió, i fora de l'ordre del dia, l'Arquebisbe volgué comunicar i comentar amb els Consellers la perdua per a la Diòcesi de la col·laboració de la Congregació dels PP. Salesians, ja que degut a la manca de vocacions, han de deixar el seu servei a les parròquies d'Andorra i al Col·legi Sant Ermengol. I agrai la generositat de la Congregació de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell i de la Directora actual del Col·legi Mare Janer de Santa Coloma d'Andorra la Vella, que prendran el relleu dels PP. Salesians, ampliant el seu servei educatiu i pastoral a la joventut andorrana. L'Arquebisbe també comentà les dificultats en la vida econòmica i política d'Andorra. Tots els Consellers agrairen molt aquesta obertura i àmplies explicacions sobre el moment actual de la pastoral i de la vida andorranes.

La sessió tractà de l'objectiu prioritari segon: «Renovar la missió i l'atenció a les persones que viuen en ciutats i en pobles petits». Fou presentada oportunament pel Vicari General, Mn. Ignasi Navarri, i reflexionada pels Consellers. També, entre d'altres qüestions, es revisà l'Escola de Formació Permanent del Bisbat, amb els dos cursos que ofereix: el Bàsic, i el d'Aprofundiment, enguany sobre l'«Espiritualitat cristiana».

**Nota del Patronat del Col·legi
Sant Ermengol**

El Patronat del Col·legi Sant Ermengol comunica: El Col·legi Sant Ermengol és, en virtut de l'Acta fundacional signada l'1 de maig de 1965 per S.E. Mons. Ramon Iglesias Navarri, Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, una institució dedicada a «l'ensenyament i formació de la joventut andorrana, que es basa en els principis de l'Església catòlica, és propietat del Poble Andorrà, i en la seva representació, del Patronat Rector». La gestió i la direcció es confia a la Societat Salesiana de Sant Joan Bosco.

Actualment és un Centre oficialment reconegut i autoritzat per a impartir dues línies de 2n cicle d'Educació Infantil, dues línies d'Educació Primària, dues d'Educació Secundària Obligatoria (ESO) i dues modalitats de Batxillerat: Ciències i Tecnologia, Humanitats i Ciències Socials, d'acord amb el Currículum del Sistema Educatiu Espanyol. Després de 50 anys formant milers de ciutadans del nostre país, la Societat Salesiana ha decidit retirar-se del Principat d'Andorra, d'acord amb l'estratègia de reorganitzar les seves activitats a nivell regional. Per aquest motiu, el Patronat del Col·legi Sant Ermengol ha decidit confiar la gestió i la direcció del centre a l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

Aquesta Congregació ja té una dilatada experiència en el desenvolupament d'activitats pedagògiques a Andorra amb la seva presència al país des del 1882 i gestiona, en l'actualitat, el Col·legi Mare Janer a Santa Coloma d'Andorra la Vella i el Col·legi Sagrada Família d'Escaldes. Aquestes dues escoles també segueixen el Currículum del Sistema Educatiu Espanyol.

L'acceptació per part de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell permet garantir, doncs, la continuïtat del projecte educatiu, tant des del punt de vista d'ideari i de qualitat com de projecte pedagògic. A fi d'assegurar la correcta transició entre ambdues congregacions, durant l'any escolar 2015-2016, la Sra. Anna M. Villas serà la directora adjunta del Col·legi mantenint-se com a director el P. Xavier Brines. De la mateixa manera, la Gna. Maria Tomasa Itóiz serà la representant de la Congregació tant en l'equip directiu del Col·legi com en el Patronat de la institució.

El Patronat agraeix a la Congregació dels Salesians la molt bona tasca realitzada durant tots aquests llargs anys al servei del país formant generacions de ciutadans andorrans. Així mateix, dóna la benvinguda a l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell en aquesta etapa que engega el Col·legi Sant Ermengol, convençut que es mantindrà el camí endegat durant aquests 50 anys, essent la institució un símbol de qualitat i de valors àmpliament reconeguda al país.

Andorra la Vella, 4 de juny de 2015

La Pastoral a l'Esplai

«*Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes...*»

Aquest és un fragment del text evangèlic de la Transfiguració, els amics de Jesús puguen fins dalt de la muntanya del Tabor i si troben tant bé, enmig de la natura, amb el seu amic Jesús que si volen quedar. Ara també molts infants i joves pujaran als «tabor» d'arreu del territori, ja tenim per davant dos mesos plens d'activitats de tota mena, també les que s'oferran des dels esplais i agrupaments del nostre Bisbat, i com aquest text buscarem que els milers d'infants i centenars de monitors si hi trobin bé, trobin «un lloc bo», en tots els sentits de la paraula: natura, amistat, excursions, cançons i la proposta de l'amic Jesús de Natzaret.

Ja fa mesos que des de diferents espais de formació i acompanyament s'hi treballa, per poder oferir una resposta explícita i respectuosa del fet religiós, a finals

de l'any passat es va presentar el document d'actualització de la proposta educativa per la tasca pastoral que hem d'oferir en aquests espais de lleure, titulat: «**La Pastoral a l'Esplai**», una feina feta des del **Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans**. I també a casa nostra s'ha fet una petita aportació des del grup de treball

de la Fe-Femn, que aquests dies arribarà a tots els centres i que de segur que serà una eina ben pràctica i propera per construir aquest espai bo. Dins hi haurà un recull de «*Benediccions de taula*» i també un bloc de reflexions per acompanyar el moment del «*Bona nit*», moment de reflexió i mirada a un mateix després de tot un dia de viure aventures i moments bons.

Ens agradaria que a finals d'agost quan haguem de baixar del Tabor, fem com els deixebles que no es van poder d'estar de dir a tothom allò que havien viscut, de voler tornar el proper any a pujar muntanya amunt per gaudir de l'amistat, dels valors, de tot allò que també ajuda a créixer i a fer-se persona, en una societat cada vegada més necessitada de crear llocs bons perquè tothom sigui una mica més feliç i pugui fer més feliços als altres.

Mn. Joan Pau Esteban, Consiliari de la FEMN
Mn. Jaume Mayoral, Consiliari Escolta